

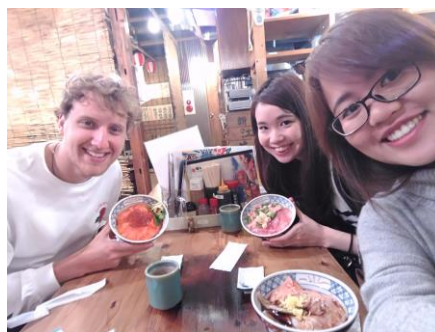
เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยจิบะ เป็นม.ของรัฐบาลติดอันดับต้นของประเทศ การที่นักเรียนญี่ปุ่นสอบเข้าได้ ถือเป็นเกียรติ แก้วทอง และเป็นที่ภาคภูมิใจอย่างมาก ฉะนั้น เมื่อคนญี่ปุ่นนอกมหาวิทยาลัยรู้ว่าเราได้มาเรียนที่นี่ เขาจะตื่นเต้นกันมาก ว่าเป็นชาวต่างชาติ แต่เข้ามาเรียนที่นี่ได้ ต้องเก่งมากแน่ เราจะโดนชื่นชม ยกย่อง อย่างมาก เพราะเขาคงคิดว่าเราสอบเข้ามาด้วยข้อสอบเดียวกับเด็กญี่ปุ่นทั่วไป

สำหรับตัวเรานั้นรู้สึกอึดอัดเมื่อมีคนชมเกินไป เพราะรู้สึกว่าจะจริงๆแล้วไม่เก่งขนาดนั้น ไม่ต้องชมขนาดนั้นก็ดี เราไม่ได้สอบเข้ามาด้วยวิธีเดียวกับเด็กญี่ปุ่น วิธีการตอบเวลามีคนชม ตอบได้สองแบบ คือถ่อมตัวหรือขอบคุณ เช่น บอกว่า ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ/ค่ะ พร้อมโบกมือระดับจมูกเหมือนไล่แมลงวันไปมา ห่อปากนิดหน่อยแล้วพูดว่า “いえ いえ そんなことないです。” หรือแค่ いえ いえ อย่างเดียวก็ได้ แต่ถ้าคิดว่าเขาอึดอัดก็ไม่อยากหักหาญน้ำใจ อาจจะพูดขอบคุณไป

ติวเตอร์

ติวเตอร์ของที่นี่จะคล้ายๆบัดดี้ของมอเราที่คุแลนส์ต่างชาติ แต่เป็นระยะเวลา 1 เทอม อาจารย์จะตามผลจากติวเตอร์คนญี่ปุ่นว่าชีวิตความเป็นอยู่เราเป็นยังไงบ้าง พาเราไปซื้อของบ้าง ทำเรื่องซิม แนะนำมหาลัย ช่วยสอนการบ้านญี่ปุ่นบ้าง เทียบบ้าง แวะมาเยี่ยมหอบ้าง แล้วแต่สะดวกว่าอยากจะไปทำอะไร ปรึกษาเรื่องเรียนก็ได้ แต่เราไม่ค่อยสนิทกับติวเตอร์เท่าไร เพราะเขาเรียนเยอะมาก

การลงวิชาเรียน

เทอมหนึ่งต้องลงประมาณ 9-10 หน่วยกิต ถ้าลงภาษาญี่ปุ่นทุกคลาส แนะนำลงวิชาเลือกอื่นแค่ 1-2 วิชาจะได้ไม่เหนื่อย เพราะการบ้านวิชาภาษาญี่ปุ่นเยอะมาก ส่วนวิชาเลือกจะได้เรียนร่วมกับคนญี่ปุ่นด้วย วิชาเลือกอื่นหลักๆมีอยู่ในหมวดวิทยาศาสตร์, วิศวกรรมศาสตร์, บริหาร, สังคม สอนเป็นภาษาอังกฤษเป็นคอร์สสำหรับเด็กแลกเปลี่ยนโดยเฉพาะ ถ้ามานะบากบัน

ภาษาญี่ปุ่นเก่งพอถึงวิชาที่สอนเป็นภาษาญี่ปุ่นเลยก็ได้ แต่ถ้าไม่มันก็ถึงวิชาที่สอนเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับเพื่อนคนญี่ปุ่น คลาสที่มาลงเรียนกับเด็กต่างชาติคลาสเล็ก จะมีความกล้าพูดกล้าคุยมากกว่า คลาสสำหรับเด็กญี่ปุ่นล้วน จะเป็นญี่ปุ่นแบบที่ไม่กล้าพูด เงียบมากๆ

วิชาเลือกสำหรับเด็กต่างชาติส่วนใหญ่จะนั่งเป็นกลุ่มต้องตอบคำถามในห้อง แสดงความเห็น มีdiscussion ให้เลือกอยู่กลุ่มที่เป็นเด็กต่างชาติด้วยกันจะคุยง่ายกว่า ญี่ปุ่นบางคนอ่อนภาษาอังกฤษมาก แล้วก็ไม่พยายามที่จะสื่อสาร จะทำงานด้วยลำบาก นัดเจอนอกคลาสก็ไม่ค่อยมา บางคนพอถึงเวลาทำงานกลุ่มต้องพรินต์ตอนไฟนอล ก็ใช้วิธีเท ให้เด็กต่างชาติทำคนเดียว หรือไม่ก็ ทำกับเพื่อนญี่ปุ่นแค่สองคน แต่อันนี้แค่ส่วนน้อยนะที่เป็นแบบนี้ เด็กญี่ปุ่นอื่นๆส่วนใหญ่จะตามงานอยู่แล้ว ก่อนที่เราจะลงทะเบียนจริง เปิดเทอมสองอาทิตย์แรกเราสามารถเข้าไปsit-in ลองเรียนได้ว่าเราชอบไหม อยากเรียนไหม ยากไปหรือไม่ แล้วก็ลงทะเบียนจริงทีหลัง

ห้องนอกลสบายใจ

พื้นที่น้อยใช้สอยประหยัด

เห็นสภาพห้องครั้งแรก เข้าแทบทรุด ด้วยความที่อยู่บ้านมาตลอด ขนาดคอนโด24ตรม. ที่เมืองไทยว่าเล็กแล้ว ยิ่งใหญ่กว่าห้องที่นี้อีก พอเข้าไปยืนรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นยักษ์ เปิดประตูครั้งแรกตกใจคือแคบมาก เป็นเหมือนแท่งยางลบสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีที่ถอดรองเท้าหลังประตู ชายเป็นห้องน้ำ ขวาเป็นครัวเล็กๆ มีตู้เย็นที่มีช่องฟรีซที่เหมือนคนหมดไฟ ทำงานเหมือนอยู่ไปวันๆ ฝากเอาไอติมไปแช่ให้แข็ง...ละลายเสียอย่างนั้น อ่างกับเตา induction ถัดจากห้องน้ำเป็นเตียง ผังตรงข้ามเตียงเป็นโต๊ะเขียนหนังสือ กับตู้เสื้อผ้าขนาดเท่าตู้แช่น้ำได้ ตึกB แค่อสูงกว่า แล้วก็พื้นที่ว่างของที่ขนาดพอกัน เปิดสไลด์ประตูหลังไปเป็นระเบียง มีคอมเพรสเซอร์ ที่ตากผ้า และพื้นที่วางกระเป๋าเดินทางได้ ส่วนห้องน้ำล้ำมาก เปิดไปไม่เจอโถส้วม ไม่ต้องตกใจ แต่เพียงแค่ว่าโยกอ่างล้างมือออกมาก็จะเจอ อยู่ได้อย่าง ประหยัดพื้นที่มากๆ หอนี้มีหลายตึก จะ

เรียงลำดับความเก่าใหม่จากตัวอักษร มีA-E ห้องที่เราได้อยู่คือตึก D มี 4 ชั้น ผู้ชายจะอยู่ชั้น 1 กับชั้น 2 แค่อครั้งนึง อีกฝั่งของชั้นสองมีผู้หญิงด้วย ชั้นสามขึ้นไปเป็นห้องผู้หญิงหมดเลย หลังตึกD จะเป็นสนามหญ้าบางที่ก็มีคนมาเล่นบอล ถ้าช่วงซากุระบานก็มานั่งเล่น โชคดีห้องติดกับสนามหญ้าพอดี ค่าเช่าห้อง 19,000เยน รวมค่าซักผ้าไว้แล้ว จะซักจะอบเท่าไรก็ได้ ไม่ต้องหยอดเหรียญ แต่ค่อนข้างสกปรก เพราะไม่มีคนทำความสะอาดเครื่องซักผ้าหรือเครื่องอบเลย บางทีเราทนนไม่ไหวก็เลยทำความสะอาดเอง ถ้าใส่เสื้อผ้า

แล้วเริ่มค้นให้สงสัยไว้ก่อนเลยว่า เป็นเพราะที่นอนหรือไม้ก่เครื่องสกปรก เลื้อที่อบแล้วสะบัดทิ้ง ผุ่นตลบ เลื้อที่ซื้อมาก็ดู ด้วยว่าอบได้ไหม บางที่อบแล้วเป็นขุย อบแล้วหุด ผ่าเสีย บางคนยอมตากในห้อง เลื้อผ้าหน้าหนาวไม่ควรอบเท่าไรหรอก แต่แล้วแต่เนื้อผ้า

ตอนแรกแอบจิตตกว่าทำไมห้องเล็ก แต่อยู่ไปนานๆเรากลับชอบห้องนี้ซะ สงบ(ถ้าไม่มีปาร์ตี้ ฮา) สบายใจ ถึงจะเล็กแต่เต็มไปด้วยความอบอุ่น กลับกลายเป็นที่ที่เราเรียกว่าบ้านได้อย่างเต็มปาก ให้ความรู้สึกว่าเป็นครอบครัว เพราะได้เจอเพื่อนที่ดี ได้ใช้เวลาด้วยกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุข มิตรภาพได้ถูกถักทอตามกาลเวลาที่เปลี่ยนผ่าน ถึงแม้จะแคบไปเดียว มันผูกพันเกินบรรยาย เมื่อถึงวันที่ต้องเห็นเพื่อนทยอยเก็บของออกจากหอกลับประเทศ ความรู้สึกของเรานั้นก็เหมือนห้องนั้นแหละ ห้องที่ว่างเปล่า ได้แต่หวังว่าสักวันเราจะได้กลับมาอยู่บน Time zone เดียวกันอีกครั้งหนึ่ง

ความเป็นอยู่ทั่วไป

อาหารการกิน

เป็นที่รู้จักอยู่แล้วว่า ประเทศนี้ค่าครองชีพสูง แต่ก็มีร้าน 100เยน ไว้เพื่อคนจนน้อย หากจะตกแต่งห้องหรือของใช้ในบ้าน ทั่วไปได้โละ ร้านของกินที่เป็น 100เยนก็มี เป็นร้านสะดวกซื้อ Lawson100yen ซุปเปอร์มาเก็ตสะดวกหอย มีอยู่สองแห่ง ได้แก่ Maruetsu กับ Aeon (อีออน) สองห้างนี้ ต่างกันตรงที่ Maruetsu ของน้อยกว่า แพงกว่าบางอย่าง แต่คุณภาพดี ส่วนอีออนนั้น ของหลากหลายกว่า มีลิ้นชักขายของครบวงจรเป็น Mall เล็กๆ

การกินอาหารนอกบ้านนั้น ขึ้นตำ มีอิสระ 400-500 เยนขึ้นไป ถ้าประหยัด ควรซื้อของมาทำเองจะดีกว่า 1.000เยน ซื้อของมาทำกินได้สัก4มื้อ ขึ้นอยู่กับว่าซื้ออะไรด้วย วัตถุดิบที่ราคาถูกลงหน่อย จะเป็นหมู

สับ ไก่ ถั่วงอก เห็ด ต้นหอมญี่ปุ่น หัวหอม

ปลาหมอน ขึ้นละ 100 เยนก็มี ที่นี้จะไม่ได้ขายของตามน้ำหนัก ต่างจากเมืองไทย จะขายตามที่ตัดแบ่งไว้แล้ว

นาฬิกาทองของลดราคา คือช่วงประมาณ 18.30น. เป็นต้นไป ยิ่งดึกยิ่งถูก เขาจะแปะสติ๊กเกอร์ ^{わりびき} 割引 แปลว่าส่วนลด เช่น 2割引 คือลด20% ส่วน

はんがく 半額 แปลว่าลดครึ่งราคา ถ้าไปดึกมากของจะหมดเสียก่อน บางที่ทุ่มครึ่งสองทุ่มก็หมดแล้ว กะเวลาให้ดี

ถ้าเป็นคนชอบกินข้าว ให้ซื้อแบบ5กก.หรือ 10กก.ราคาจะถูกมาก แต่ถ้าไม่ได้ชอบกินข้าวหรือชนกลับหอไม่ไหวแค่ 2 กก.ก็เพียงพอ น้ำคือส่วนสำคัญของชีวิต คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่ดื่มน้ำจากก๊อก ไขแล้วอ่านไม่ผิด คิมจากก๊อก แต่...สำหรับเรานั้น เราได้กลิ่นสนิมเลยต้องซื้อน้ำขวดมาดื่มแทน ที่ขายทั่วไปคือขวด 2 ลิตร ราคา 100 เยน หรือบางที่ก็ 85 เยน ขวด1 ลิตรจะแพงกว่า ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน น้ำของยี่ห้อของFamilyMart กับ ยี่ห้อ ของ Santory รสชาติไม่กร่อย อร่อยดี

สำหรับสายสุขภาพที่ชอบผัก ผลไม้ บอกไว้ก่อนเลยว่าผลไม้แพงกว่าเมืองไทยมาก เช่นแอปเปิ้ลลูกละร้อยสองร้อยเยน ส้มกำแพงผลไม้มือเมืองร้อนยิ่งแพง ยกเว้นกล้วยหอมราคาไม่แพงหวีหนึ่ง 100-200กว่าเยนนิดๆ ร้านนอกห้างจะขายถูกกว่าคือได้กล้วยเยอะกว่าต่อถุง เช่น ร้านขายผักผลไม้ตรงข้าม Maruetsu ค่อนข้างถูกแต่ขายเป็นแพคใหญ่หน่อย บางทีถ้าเลือกไม่ดีก็เจอของใกล้เสีย แต่ถ้าเลือกละเอียดหน่อยก็ถือว่าคุ้ม

ฤดูหนาวที่ไม่คุ้นเคย

คนเมืองร้อนอย่างเราไม่มีเสื้อโค้ทหรือเสื้อกันหนาวเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้าเป็นธรรมดา ครั้นจะซื้อจากไทยไปก็ไม่ว่าแบบไหนดี แพงอีกต่างหาก เปลี่ยนพื้นที่ตอนจัดกระเป๋าทั้งขาไปขากลับด้วย หนักเปล่าๆ

จิบะนั้นเป็นจังหวัดที่อยู่แถบคันโตติดทะเล อากาศหนาวหิมะตกนับครั้งได้นานๆที่ ไม่ได้หนาวขนาดทางซอกโกโค ถ้าไปช่วงปลายกันยา แนะนำให้ไปร้านมือสองถ้าขายแต่หนังสือจะใช้ชื่อว่า Book off ถ้าขายทุกสิ่งอย่างใช้ร้านชื่อว่า Hard Off จะได้เสื้อโค้ทที่คุณภาพดีราคาถูกอย่างน่าตกใจ บางตัวแค่พันกว่า

สองพันกว่าเยน พอหมดหน้าหนาวก็เอาไปขายคืน แต่เขาจะรับซื้อด้วยราคาที่ถูกลง ขนาดที่เราคิดว่า ถ้าถูกขนาดนี้เราให้ฟรีเลยก็ได้ เคยเอาเสื้อ sweater ไปขาย ได้แค่ 1 เยน ถ้ามีหย่อนจะได้ราคาขึ้นมาหน่อยนึง เช่น ยูนิโคล ได้มา 100 เยน

ถุงเท้าหรือถุงน่องนั้น ให้นักภาพตลาดนัดเมืองไทย ขายกางเกงใน 3 ตัวร้อย ที่มีเหมือนกัน แต่ขายถุงเท้าถุงน่อง 3 คู่ 1,000 เยน เขาจะเขียนว่า 3 足 1,000 円 ที่จะมีระดับความหนาของถุงน่องให้เลือกเยอะมาก ให้เราดูตรงที่เขียนว่า Denier คือรอบการทอ ยิ่งมากยิ่งหนา ยิ่งหนายิ่งอุ่น ช่วงฤดูใบไม้ผลิใส่แค่ Denier 60-80 ก็เพียงพอ ส่วนฤดูหนาว สัก 100 ขึ้นไป ถ้าเป็นน้องผู้ชายจะหาซื้อของพวกนี้ยากหน่อย เอาสะดวกเลยก็คือ Uniqlo กับ GU มีของผู้ชายด้วย วิธีการแต่งตัวในหน้าหนาวนั้น จะมีสามขั้นตอนด้วยกัน คือ เสื้อใน เสื้อแขนยาวหรือคอเต่า sweater และคลุมทับชั้นสุดท้ายด้วยเสื้อโค้ทหรือแจ็กเก็ต และหมวกไหมพรม กรณีนี้คือใส่ออกไปข้างนอก เวลาอากาศหนาว ประมาณ 9-10 องศา ถ้าที่หอแค่ sweater พอ

หากซื้อจักรยานไปเรียน หรือลมแรงหนาวจัด ให้ซื้อที่ใส่คอ มาสวม มันกันลม ปิดได้ถึงจมูก ถ้าไม่มีจะแสบจมูกเป็นอย่างมาก ถุงมือก็สำคัญ มีแบบธรรมดาที่เรารู้จักคือมือถือผ่านถุงมือได้ด้วย

ในวันที่ฝนตกหรือหิมะตกหนักให้ใส่แจ็กเก็ตแฉวม (คล้ายๆผ้าร่ม) มันจะได้แห้งง่าย เพราะหิมะมันจะละลายพอเราไปถึงในห้องเรียน อีกอย่างเราจะไม่ได้ตัวเปียกชื้น วันไหนฝน หรือ หิมะไม่ตก ก็ใส่โค้ทไปปกติ (ผ้าไม่ลื่นๆเหมือนผ้าร่ม เช่น cashmirer แพงมาก. หรือที่ขายถูกๆทำจากพลีเอสเตอร์ผสมขน)ถ้ายังอยู่ในช่วง Fall อากาศไม่หนาว แค่นี้นจะเป็นโค้ทผ้าบางหน่อย เรียกว่า Trench coat

Trench Coat

Coat

Jacketแหมม

แหล่งช้อปปิ้ง มีหนึ่ง ราคาถูก ให้นั่งรถไฟ ไปที่สถานีจิบะ จะมี พลาซ่า เล็กๆได้สถานี สองแห่งชื่อว่า Perie(ราคาแพง) กับ C- One(ราคาถูกมีแต่ของผู้หญิง) หรือจะเดินไปสักหน่อย ประมาณสิบนาที จะเป็นห้าง Parco ไปชั้นสาม จะเป็น ไลน์เสื้อผ้าของ ยูนิโคล่ใช้ชื่อว่า GU(เสื้อผ้าทั้งหญิงชาย) กับร้านHoney (เสื้อผ้าผู้หญิงอย่างเดียว)

เครื่องนอน ผ้าห่มให้ซื้อหาๆไปเลย ผสมขนแกะชนิดหนึ่งก็มี ราคาประมาณ 7,000เยน บางทีมีโปรโมชั่น ซื้อเป็นเซตได้ทั้งหมด ผ้าห่ม ก็มี แต่อาจจะประมาณ10,000 เยน สำหรับผ้าปูเตียงช่วงหน้าหนาว แม้ว่าจะไม่มีฟูกมาวางแต่ก็อุ่นเหมือนมี ถูกด้วยอุ่นด้วยผืนละประมาณ 1,000เยนที่ Maruetsu หรือเวลาไปถึงขอให้แวะดู common roomแต่ละชั้นของตึกเรา บางอย่างขนกลับประเทศลำบากเช่นฟูกผ้าห่ม เครื่องครัว จะมีคนที่กลับไปแล้วเขาจะเอาของมาวางเราสามารถเอาไปได้ฟรีๆ ถ้าไม่ได้มีกระดาษเขียนแปะไว้ว่าของใคร อ้ออย่างห้องนี้เปิดฮีทเตอร์ฟรี มีทีวีด้วย เขามานั่งเล่นได้ อ่านหนังสือก็ได้

กิจกรรมวิบาก

จำได้ว่าก่อนไปญี่ปุ่นที่กิจกรรมครั้งล่าสุด คือตอนปีสองของยิมกิจกรรมของยามในสถาบันมาที่เล่น หลังจากนั้นมากิจกรรมไม่ได้มีบทบาทอะไรในชีวิตของเราเลย จนกระทั่ง...มาอยู่ที่ญี่ปุ่น สมัยเรียนมัธยมมาจเคยได้ยินอาจารย์พูดว่า ปากกาคืออาวุธ คือของคู่กาย กิจกรรมเหมือนเป็นอีกอวัยวะที่3ของคนที่อยู่ญี่ปุ่นเลยทีเดียวได้ นั่งรถไฟไปเรียนหนึ่งสถานี ชาละ 133 เยน ถ้าอึดหน่อยเดินประมาณครึ่งชั่วโมง บางคนก็เดินไปแต่ต้องเพื่อเวลาตื่นเช้าถ้าวันไหนมีคาบแรก แต่ที่กิจกรรมแค่ 10-15 นาทีก็ถึง แล้วแต่ความขี้ เพราะภูมิประเทศ ของที่นี่เป็นภูเขา เนินจะเยอะมาก แนะนำให้ซื้อจักรยานมีเกียร์ ชีวิตจะง่ายเวลาปั่นขึ้นเนิน และประหยัดเวลาในการเดินทาง แนะนำให้ซื้อล้อใหญ่จะปั่นได้ไกล ถ้าซื้อล้อเล็กจะเหนื่อยรอบการปั่นจะ

เยอะกว่า บางรุ่นล้อเล็กมีต่ำกว่า 20 อันนั้นหนักมาก ซ้ายก เมื่อย ปั่นน่องปูด ปั่นได้ไฟฟ้าใช้กันทั้งหมู่บ้านเลย เวลาขี่ลงเนินอันไหนที่ชันมาก อันตรายอย่าปล่อยล้อฟรี ให้ใช้เบรกล้อหลังถ่วงไว้บ้าง เวลาเบรกก้เช่นกันเบรกล้อหลังปลอดภัยกว่า จะได้ไม่ลื่นหน้าคะมา

สำหรับการหาซื้อจักรยานก็ไม่ได้ยากอะไร เราซื้อมาประมาณ 16,000 เยน มีทั้งมือสองมือหนึ่ง แต่ต้องลงทะเบียนว่าเป็นของเราระยะเวลาหายจะได้ตามได้ แต่ถ้าไม่ได้สนใจว่าใหม่หรือเก่า รับฟรีหรือซื้อต่อในราคาถูก จากคนที่เคยอยู่ในหอก็ได้ สถานที่ที่ขี่มีทั้งแถวมหาลัย กับอ้ออน จักรยานที่ขี่จะมีตัวล็อกล้อ และมีไฟสำหรับเปิดตอนกลางคืนด้วย อย่างลิ้มเก็บใบประกันกับใบที่ลงทะเบียนเป็นเจ้าของไว้ด้วย การขี่จักรยานควรขึ้นบนถนน บางที่บางช่วงของถนนก็อันตรายขึ้นบนฟุตบาทก็ได้ แต่ระวังคนด้วย ถ้าหลบหลีกไม่เก่งอาจจะจุงเอา แล้วพอลงนวางค่อยขี่ลงถนน เวลาจะข้ามถนนเขาจะมีเลนจักรยานกับทางม้าลาย ถ้าไฟแดงข้ามมันแดงอยู่ไม่ควรฝ่า กดก่อนรอไฟเขียว แล้วค่อยข้าม ไฟนี้มันจะไปหยุดสัญญาณไฟรถให้เป็นสีแดง เวลารถเยอะอันตรายทั้งรถบรรทุกเล็ก รถเก๋ง แต่ถ้าดูซ้ายขวาแน่ใจแล้ว ว่าไม่มีรถเช่นตอนกลางคืน(อย่าลืมเปิดไฟ) หรือกลางวัน ตอนที่ไม่ใช่เวลาเลิกงานหรือโรงเรียนเลิก ก็ข้ามบ้าง แต่อย่าบ่อยถ้าแจ๊กพอดตำรวจผ่านมาพอดี อาจจะโดนจับ มีรุ่นพี่คนไทยเล่าให้ฟังว่าเคยเห็นคนโดนจับต่อหน้าต่อตา เรื่องการจอดจักรยานเช่นกัน ถ้าอยู่ดี ๆ จักรยานหาย บางทีไม่ได้โดนขโมยหรือถูก เราไปจอดตรงที่เขาห้ามจอด ตำรวจแถวนั้นเลยยกกลับโรงพัก

ซิมการ์ดเจ้าปัญหา

ขาดเธอเหมือนขาดใจ ขาดเน็ตมือถือเหมือนคนโดนปล่อยเกาะที่ไม่รู้เหนือใต้ เดินทางลำบากเพราะสถานีรถไฟของญี่ปุ่นเยอะและซับซ้อนมาก ไปไหนก็หาเจอไม่ได้ หรือเกิดมีปัญหาเวลาติดต่อเพื่อนหรือตัวเตอร์ทางไลน์หรือเฟสบุ๊คจะไม่ได้สะดวก มีเน็ตมือถือไว้อุ่นใจกว่า ถ้าเป็นของเครือข่ายอย่าง Soft Bank, AU, Docomo ต่อเดือนแพงมาก 7,000 เยน เลยไม่เอา ไปซื้อซิมการ์ดอีกแบบได้จากร้าน Yodobashi ที่สถานีจิบะ หรือซื้อที่มหาลัยก็ได้ร้านอยู่บนฟุตคอร์ทชั้น 2 ไม่ต้องใช้บัตรเครดิต แต่ของเราซื้อจากร้านโยโดบาชิ จะเป็นซิมของบริษัท Wireless Gate มีสองแบบ เล่นเน็ตได้อย่างเดียว กับ โทรได้ด้วย แบบโทรได้จะประมาณเดือนละ 3,000 เยน เน็ต 3 GB(ถ้าคิดว่าจะทำงานพิเศษตอนทอมสองให้ซื้อแบบโทรได้) ส่วนแบบโทรไม่ได้ มีหลายราคาขึ้นอยู่กับเน็ตที่เราต้องการยิ่งเยอะยิ่งแพง ราคาถูกที่สุดน่าจะประมาณ 1,000 เยน ต่อเดือน ทั้งนี้ทั้งนั้นก่อนซื้อให้เขาลองเสียบซิมใช้เน็ตบนโทรศัพท์ของเราก่อนว่าใช้ด้วยกันได้ไหม ต้องใช้บัตรเครดิตเท่านั้นในการซื้อเพราะเขาจะหักค่าบริการจากบัตร พนักงานจะบอกไว้ก่อนเลยว่าต้องใช้บัตรเครดิตของธนาคารญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ที่จริงแล้วใช้ของอะไรก็ได้ขอแค่เป็นบัตรเครดิต ที่มีสัญลักษณ์ visa, master card, JTB ฯลฯ

เดินทางด้วยรถไฟ

ที่เห็นนี่คือบัตร ซุยกะ ใช้กับรถไฟทุกสายทั่วประเทศจะได้ขึ้นหรือบนดินใช้ด้วยกันได้หมด ใช้ขึ้นรถเมล์ยังได้ ใช้ชื่อของก็ได้เช่นกัน สะดวกมากไม่ต้องมีหลายๆใบเหมือนเมืองไทย เปิดกระเป๋าสตางค์มาทีนึกว่าตลับไฟ้ บัตรในแต่ละภูมิภาคจะใช้ชื่อต่างกันไปเห็นได้ถึงความสะดวกและความคิดสร้างสรรค์ของทางโอซากะจะเป็นบัตรชื่อว่า ICOCA คิดว่าน่าจะเป็นการเล่นเสียง

ของคำว่า 行こらか ที่แปลว่า “ไปกันเถอะ!” ทางชุกไกโคใช้ชื่อว่า KITACA ทิศเหนือเรียกว่า 北 าจเป็นไปได้สองแบบคือ 北か “นี้ภาคเหนือเธอะ” กับ 来たか ที่แปลว่า “มาแล้วเธอะ” แต่คิดว่าอย่างหลังน่าจะถูกต้อง

เราสามารถทำบัตรได้จากตู้อัตโนมัติพิมพ์ชื่อเราไว้บนบัตรได้ด้วย เวลาหายคนจะได้รู้ ค่ามัดจำบัตร 500เยน ยังไม่รวมเงินที่เราต้องเติมไว้ใช้อีกต่างหาก ทำบัตรครั้งแรกพกเงินไปเลย 1,000 -2,000 เยน

สังคมใหม่

สำหรับเราเป็นคนที่ไม่เก่งเรื่องการเข้าสังคมเอาเสียเลย แต่เพื่อความอยู่รอดและไม่โดดเดี่ยว จะต้องหาเพื่อนใหม่ให้ได้ ปาร์ตี้ เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้รู้จักผู้คน พลาดปาร์ตี้ไปคือพลาดโอกาสที่จะได้เป็นที่จะได้เพื่อนใหม่แล้ว พลาดที่จะทำให้เราเป็นที่จดจำ อนึ่ง ปาร์ตี้นั้นมีสองแบบ ทั้งของมหาวิทยาลัยจัดเองในมอ กับ นศ.จัดเองกันเอง ที่หอ แบบในมอ นั้นจะมี Welcome party ครั้งใหญ่ที่รวมนศ.แลกเปลี่ยนทุกคนทุกโครงการทั้งเด็ก J-PAC เด็กทุนวิจัย เด็กทุนรบบญี่ปุ่น นศ.ไปเอก หลากหลายชนชาติมากมาย เพราะฉะนั้นไม่ควรพลาด อีกอันนึง คือ ได้เพื่อนจากคลาสเรียน เหมือนเป็นโครงการเดียวกัน แล้วบังเอิญได้อยู่คลาสเดียวกัน ก็อาจทำให้คุยง่ายขึ้น ช่วงเทอมแรกๆจะแนะนำตัววงกันจนเบื่อเลยละ เพราะอาจารย์จะขอให้ นศ. แนะนำตัวเองทุกคาบ

ส่วนปาร์ตี้ที่หอ นั้น... วู้ฮู้ มาก เอาละ เคยเห็นปาร์ตี้ในหนังฝรั่งไหม...เขาจะชวนผ่านทาง สร้างเป็นอีเวนท์หรือกรู๊ปในเฟสบุค แล้วค”เชิญ” เพื่อนๆ รู้จักใครก็ค”เชิญเข้ามา พอถึงวันก็จะนำเครื่องดื่มของตัวเองกันมา แล้วก็มาค”มกับมีขนมบ้างแล้ว ใครอยากเอาอะไรมาแบ่งๆกัน ถ้าเราไม่ดื่มเหล้าเบียร์หรืออะไรเทือกนี้ก็ไม่เป็นไรนะ เอาอย่างอื่น พวกโคล่า น้ำผลไม้ก็ได้ ถ้ามีคนถามก็บอกเหตุผลของเราไป ไม่ต้องเขินอาย สไตล์ของทางตะวันตกกับญี่ปุ่นคล้ายกันตรงที่ เหล้าเป็นเหมือนตัวที่ทำให้เขามีความกล้า ละลายพฤติกรรม ทำให้กล้าพูดกล้าคุยมากขึ้น ก่อนไปผับก็ต้องค”มก่อนไปให้มินินิดๆไม่จั้นเขาจะไม่กล้าเต้น เพราะฉะนั้นพวกนี้เขาจะค”มกันหนักมาก ของเราคนไทยเมาดิบคือไม่ค”มแต่เต้นสะบัด ไม่เมาก็เหมือนเมมา เต้นไปลี สุดสวิงริงโก้อัดบีบ อันนี้ต้องขอบคุณการรับน้องเมืองไทยนะคะ สอนให้เต้นอย่างมีสติ เก่งไหมละ ดีไม่ดีต้องเป็นพยาบาลจำเป็นคอยดูแลคนเมามากอีกต่างหาก เคล็ดลับคือ ก่อนค”มต้องกินอาหาร อย่าค”มตอนท้องว่าง ไม่อย่างนั้นจะเมาง่าย แถมด้วยอาการอาเจียน หรือเมาค้าง ถ้าจะค”มเยอะแค่ที่หอเท่านั้น แต่ถ้าออกข้างนอกไปผับจะไม่ค”ม ถ้าไปบาร์หรืออิชากายะอย่างน้อยแค่แก้วเดียวพอแล้ว จะได้ไม่เป็นภาระเพื่อน ไม่อันตรายด้วย เดินๆอยู่ตกรางรถไฟน้แยเลยนะคะ บางคนอาจคิดว่าถ้าไม่ค”มเหล้าแล้วจะไม่มีเพื่อนเข้าสังคมไม่ได้ อันนี้ไม่จริง มีตัวอย่างจากเพื่อนชาวเยอรมันเชื้อสายเวียดนามในกลุ่มเราเองเป็นผู้ชายบุคลิกดี รู้จักคุย มีจุดยืนเป็นของตัวเอง มั่นใจในตัวเอง ใส่ใจคนรอบข้าง แค่นี้ก็ชขาดแล้ว มีแต่คนรู้จัก เนื้อหอมด้วยสาว ๆ เต็มเลย ทุกครั้งที่ไปปาร์ตี้ของที่ติดมือเขาจะมีอยู่สองสามอย่างคือ น้ำผลไม้กล่อง นม

กล่อง ไม้ก๊อกดำ ขนาด 1 ลิตร ถ้วน ซ้ำๆ

RACISM & STEREOTYPE

พูดถึงสไตล์ของคนแต่ละชนชาติ คนจีน คนเกาหลี คนเยอรมัน จะไม่คุยกับใครก่อน เราต้องเริ่มก่อน หน้าเขาจะตึงถึงบึ้งไปเลย จริงๆแล้วเขาหน้าแบบนั้นอยู่แล้วไม่ได้โมโหโง้งโง้งใครอยู่ พอเริ่มคุ้นเคย เราเริ่มทักเขาก่อน ยิ้มให้เขาทุกวันด้วยตัวเอง คนทางตะวันตก เช่น ยุโรป หรือ อเมริกา สิ่งที่เราต้องรู้จักสองคำคือ racist กับ stereotype สำคัญมากๆ พอเริ่มสนิทกันไป เวลาเล่นมุกเขาจะประชดประชันกันแบบแสบๆคั้นๆเกี่ยวกับการเหยียดเชื้อชาติ ไม่ต้องไปเครียดหรือถือสา เขาเหยียดเรามา เราเหยียดเขากลับก็แฟร์ๆ ทำเป็นขำๆไป ถ้าเขาไม่พอใจก็บอกไปว่า ที่ตัวเองว่าเราเรายังไม่ว่าเลย แค่นี้รับไม่ได้เหรอ เป็นยังไงละ เข้าใจหรือยังว่าเรารู้สึกยังไง สนุกไหม ฯลฯ แล้วก็ยิ้มไปไม่ต้องไปใส่ใจ อยู่กับคนทางยุโรปเราต้องกล้าพูดไม่อย่างนั้นเขาจะคิดว่าเราไม่อยากคุยด้วย หรือคิดว่าเป็น loser ไปเลย คิดเห็นอะไรต้องพูด กล้าแสดงความคิดเห็น เขาจะไม่ชอบคนอมพะเนาะจะรำคาญคนประเภทนี้มากๆ ต้องชัดเจน

คำว่า Racism หมายถึงการดูถูกเหยียดชนชาติ ถ้าเราจะเตือนเพื่อนบอกว่านี่มันเหยียดกันนี่นา ก็就说ว่า That's racist. แบ่งได้หลายแบบ แต่ในตำราไม่ได้แบ่งแบบนี้ละ เวลาพูดจะเรียกง่ายๆตามกลุ่มแบบนี้ คือ Muslim, Asian, white, black, Latino(อันที่จริงใครเป็นคนเผ่าพันธุ์นี้เขาเรียกเหมารวมว่าMexican ทั้งที่อาจมาจากประเทศอื่นก็ตาม), เช่น พอพูดถึงกลิ่นตัวเหม็น อาจ就说ว่า You smell like indian. หรือพอเห็นคนแขกเดินผ่าน ก็บอกว่า Here they come stink people . หรือแม้แต่แค่พูด เรื่องสีผิว เช่น เราเรียกคนผิวขาวแบบฝรั่งว่า Hey white boy .แบบนี้ไม่โอเค หรือเรียกคนผิวดำว่า Niger/Negros ถ้าเขาได้ยินนี้อาจถึงขั้นเกลียดกันเลย หรือทักเพื่อนชาวเยอรมันว่า Hi Hitler ถ้าสนิทกันจริงทำได้ แต่ถ้าไม่สนิทคงโกรธไม่มองหน้ากัน หรือถ้าใครทำตัวน่าเบื่อๆไม่สร้างสรรค์เอาแต่เรียนเขาจะพูดว่า You're so Chinese หรือไม่กี่ You're so Asian. เวลาเขาพูดคำว่า Asian เหมารวมว่าเอเชียทุกคนคือคนจีน หรือแม้แต่คนไทยเองที่ชอบพูดว่า "หน้าอย่างกับคนลาว/พม่า" "ทำอะไรลาวๆ" "เป็นลูกครึ่ง ไทย-เขมรอะสิ" "ดำแบบนี้พอเป็นอัฟริกาไซไหม" แบบนี้ก็เข้าข่าย racist ทั้งที่อันที่จริงคนประเทศเพื่อนบ้านเขาอาจจะมียุทธศาสตร์หลายอย่างกว่าเราก็ได้นะ

เรื่องเกิดกับตัวเองก็มี เราโดนถามเรื่องพญา กะเทย นวด แล้วก็โสเภณี เยอะมาก ภาพของประเทศไทยในสายตาคนยุโรปคือเรื่องคำประณัยบ้าง ไม่มีความเจริญบ้าง เขาเห็นภาพประเทศเราจากพวกหนังฮอลลีวูด ก็จะเป็นในด้านลบ แล้วยิ่งเราเป็นผู้หญิงเขาจะพูดว่า Oh, THAI GIRL แล้วยิ้มแบบมีเลศนัย เขาถามเรื่องโสเภณีนี้บางทีก็โดนล้อบ่อยมาก จนเราแอบไปร้องไห้ทุกครั้ง ตอนเราอยู่ในวงสนทนาเราก็หัวเราะตามน้ำไป แต่ที่จริงแล้วเสียใจมากเพราะคนพูดเป็นเพื่อนในกลุ่มเรา พอตอนหลังเราคิดว่าในเมื่อเขาไม่ได้แคร์ความรู้สึกเราขนาดนั้น เราก็พูดความรู้สึกเราต่อหน้าเขาไปเลยว่าเราไม่ชอบเพราะอะไร หลังจากนั้นมาก็ไม่มีใครล้ออีกเลย มากอดขอโทษกันยกใหญ่

Stereotype คือ การที่เราตัดสินคนจาก คาแรกเตอร์ อาจจะเป็นชนชาติ หรือ ลักษณะภายนอก หรือบุคลิก เช่น เห็นคนมีรอยสักเต็มตัว แล้วไปตัดสินว่าเขาเป็นคนไม่ดี, เป็นคนเอเชีย ต้องเก่งเลข, คนญี่ปุ่นเวลาเห็นคนผิวขาวจะเหมากคิดว่า

เป็นคนอเมริกัน และคิดว่าทุกคนต้องพูดอังกฤษได้ ซึ่งในเรื่องนี้เพื่อนยุโรปหลายคนจะรู้สึกนอยด์มากๆ เพราะคนทางยุโรปจะมีความภูมิใจในประเทศของเขา มองตัวเองมีวัฒนธรรมมากกว่าคนอเมริกัน ส่วนคนออสเตรเลียเหมือนเป็นชนกลุ่มน้อยบางที่เขาแอบนอยด์ใจว่ามีแต่คนคิดว่าเป็นอเมริกัน ถ้าใครพูดอังกฤษสำเนียงออสเตรเลียกับเขาจะตื่นเต้นมาก, หรือแม้แต่เรียนอยู่ม.จิบะ เป็นคนหัวดีแน่ๆ, ถ้าใส่แว่นหนาเตอะ ต้องเป็นเด็กเรียน เป็นต้น

สภาพจิตใจ

เข่าว่ากันว่า สุขภาพกายเริ่มจากสุขภาพใจ เราเห็นเพื่อนบางคนโทรหาที่บ้านทุกวันเลยช่วงแรกๆไป แต่สำหรับเราสบายมากไม่มีอาการ home sick รู้สึกเหมือนนกที่ได้บินอย่างอิสระไร้กังวล แต่สิ่งที่ทำให้เราเคยหยุดเรียนไปทั้งอาทิตย์ช่วงกลางๆเทอม ใครชวนไปไหนไม่ไป ปาร์ตี้ก็ไม่เข้า คือ อาการ depression หรือ หดหู่ซึมเศร้านั่นเอง เขาบอกว่ามันเกิดจากเคมีในสมองทำงานไม่ปกติ แต่อะไรล่ะที่ไปกระตุ้นสิ่งนั้น มันคือสิ่งแวดล้อมนี่แหละ ความเครียด ความกดดัน ความกลัว ความกังวล

ตอนนั้นรู้สึกกลัว แบกความหวังของคนในเมืองไทย กดดันตัวเองว่าจะต้องสอบเอาใบวัดระดับให้ได้ กังวลอนาคตว่ากลับไปจะทำอะไร นึกถึงสภาพสังคมเมืองไทย อนาคตจะเลือกทางไหน เครียดที่เป็นคนเฟรนลี่ไม่ได้ ฯลฯ เหมือนสมองถูกใช้งานมากไป มึนงง สมองเลยบอกว่า เออ บึ้มความรู้สึกมัน! ให้เป็นโกโก้รันช์ไปเลย! มันก็เหมือนคอมพิวเตอร์แรมต่างๆ ข้อมูลเยอะเกินไป พอเอาทุกอย่างประมวลผล ก็รวนไม่ได้คำตอบ ใช้งานเยอะคืนก็ใช้ใหม่ shut down ตัวเองซะเลย นอนเป็นผัก ร้องไห้สลับกรี๊ดร้อง เหมือนมีใครตาย กินอะไรไม่ลง อยากหายไปจากโลกนี้ ไม่อยากอยู่อีกต่อไปแล้ว รู้สึกไร้ค่า และไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง เพื่อนถามก็บอกว่าไม่สบายบ้างตื่นสายบ้าง จนกระทั่งเพื่อนคนเยอรมันเพลย์บอยสุดคลาสสิกโนว่าที่พร้อมไปปาร์ตี้พร้อมกันมกล่องสตอเบอรี่ มาเคาะห้องถามไถ่ด้วยความเป็นห่วงว่าหายไปไหนทั้งอาทิตย์เท่านั้นแหละ คิดได้เลยว่า เราต้องเปิดใจให้กับเพื่อนบ้าง เก็บไว้คนเดียวในใจสักวันได้ตายจริงแน่ๆ เพื่อนพร้อมที่จะดูแลเรา รับฟังเรื่องของเรา มีอะไรก็เล่าๆไปเถอะ จะได้สบายใจ อันที่จริงแล้วที่มอมี จิตแพทย์ด้วยนะ เขาบอกว่ามีปัญหาอะไรนัดเวลาเข้าไปคุยได้ ทุกอย่างเป็นความลับ แต่เราไม่ไว้ใจ คิดว่าเขาต้องเก็บเป็นรีพอร์ทส่งให้อาจารย์ที่ดูแลโครงการอ่านแน่ๆเลยไม่อยากไป ที่เราไม่กล้าเล่าให้ใครฟังเพราะคิดไปเองว่าคนจะตัดสินเราว่า เรียกเรื่องความสนใจเข้าเต็มว่าไร้สาระ ไร้ คึดลั้น ฯลฯ อะไรเทือกนี้ เพราะเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นในเมืองไทยค่อนข้างมาก

หลังจากนั้นมา เราเปิดใจมากขึ้น คุยกับเพื่อนๆมากขึ้น ออกไปเจอผู้คน การเก็บตัวอยู่คนเดียววนๆไม่มีปฏิสัมพันธ์กับคนนอก เราจะอยู่กับตัวเองมากเกินไป มันจะทำให้ทักษะการเข้าสังคมของเราลดลง ออกไปเจอผู้คนที่หลากหลาย เหมือนเรายังมีแสงแห่งความหวัง ได้พลังจากคนรอบข้าง ยียวนกวนประสาทบ้าง พุดมากบ้าง ดึงต้องบ้าง พลังเพื่อนๆของเพื่อนพวกนี้ กลับทำให้ใจเรามีชีวิตชีวา สนุกกับชีวิตมากขึ้น

ส่วนสำคัญนอกจากได้ระบายให้เพื่อนฟังแล้ว วัฒนธรรมการกอด เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเด็กแลกเปลี่ยน ด้วยความที่ในกลุ่มจะมีเพื่อนเป็นชาวยุโรปเยอะ จะกอดกันเป็นว่าเล่น พอรู้สึกจิตตก จะวิ่งไปหาเพื่อนที่สนิท บอกว่าขอกอดหน่อย รู้สึกแย้ไม่ไหวแล้ว มันช่วยได้จริงๆนะ พอดีใจก็กอด คิดถึงก็กอด หนาวก็กอด เศร้าก็กอดเหมือนเทเลทาบี้ เหมือนลูกหมาวิ่งไปหาเจ้าของ จนเราเสพติดสิ่งนี้ไปแล้ว พอกลับมาไทย อ้าวไม่มีใครพุงเข้ากอดเราอีกแล้ว เพื่อนรู้ใจมันไม่อยู่ ให้วิ่งไป

ชีวิตนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยจิเบะ

นส. ณภัทร แก้วทอง

โครงการJ-PAC 1 ปี

ถอดแล้ว ก็เหมือนอะไรมันขาดหายไป เคืองคว้าง สิ่งนี้มันเคยเติมเต็มหัวใจเรา เพื่อนกลุ่มนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เรา
อยากมีชีวิตอยู่ต่อไป โลกนี้มันน่าอยู่มากขึ้นก็เพราะพวกแกเลยนะเว้ย

Index

	การเดินทาง	แผนที่
หอ 千葉大学 国際交流会館		https://goo.gl/maps/EAZ56k2CXXH2
Maruetsu	เดิน ,จักรยาน	https://goo.gl/maps/A63qs1wJ53u
Aeon	เดิน ,จักรยาน	https://goo.gl/maps/7Ajkea5ysqP2
Hard off • Book off ร้านมือสอง สาขา 美浜	1.ไปสถานีอิโนะกะ 西口 2.รอรถป้ายNo.4 3.ลงที่สถานี 幸町団地 4.เดินย้อนขึ้นไปตรงแยกไฟแดง เลี้ยวซ้าย จะเห็นที่จอดรถ แล้ว เดินตรงไปเรื่อยๆ เดี่ยวเจอเอง	https://goo.gl/maps/vwGDuM4qBeq
ตารางการเดินทางรถเมล์สาย Chiba City bus http://www.citybus.co.jp/pc/rosen/time/ros02_2.pdf	ในกรณีที่เดินทางไปแถวที่ไม่มี รถไฟเชื่อมจากสถานีอิโนะกะ ต้องนั่งรถเมล์	
แอปฯรถไฟ https://play.google.com/store/apps/details?id=jp.co.yahoo.android.apps.transit	สามารถค้นได้ว่ารถไฟจะมา เมื่อไหร่ จะไปยังไง มีบอกหมด บอกเวลาที่ใช้ในการเดินทางด้วย	